

JUPITER 14

POVIEDKY

Andrzej Pilipiuk

Ivana Molnárová Dubcová

Marek Brenišin

Štěpán Lacina

Ondrej Trepáč

ROZHOVOR

Andrzej Pilipiuk

JUPITER

Jupiter – časopis o fantastike
Číslo 14

ISSN 1339-3960

<http://www.rogerbooks.sk/>

<https://www.facebook.com/JupiterRogerbooks>

Šéfredaktor: Martin Králik

Redakčná úprava: Hromovlad a Zuska Stožickí

Grafická úprava: Bea Tomash

Obálka: Zuzana LaKiRi Droppová

Kontakt: martin.kralik@gmail.com

Vydavateľ: Martin Králik – ROGERBOOKS

Krajná 23, 900 40, Dunajská Lužná, Slovenská republika

IČO: 47049481

DIČ: 1085414825

Číslo vyšlo: december 2021

Úvodník	4
POVIEDKA	
Andrzej Pilipiuk – Atómová ruleta	5
ROZHOVOR	
Andrzej Pilipiuk: V humoristickej fantastike mám v Poľsku takmer monopol	68
POVIEDKA	
Ivana Molnárová Dubcová – Čriepky v legendách	72
POVIEDKA	
Marek Brenišin – Kúsok ľudskosti	109
POVIEDKA	
Štěpán Lacina – Conan podagrik	140
POVIEDKA	
Ondrej Trepáč – ... toto je moje kráľovstvo!	177
NA ZÁVER	
Poďakovanie	187

Milí priatelia!

Pred viac ako desiatimi rokmi sme v nultom čísle Jupitera vydali prvý slovenský preklad Andrzeja Pilipiuka. Už vtedy sme toho od neho mali pripraveného viac, nakoniec vyšla iba jedna ďalšia poviedka. Tak vám teraz ponúkame tretiu, zatiaľ najdlhšiu.

Dopĺňa ju rozhovor, čo je jediný kus publicistiky v tomto čísle. Snažili sme sa ho urobiť čo najskôr a čo najpozitívnejšie, dokonca Zuzana "Kiri" Droppová opustila svoje zvyčajné pochmúrne nálady a poslala trochu iný vianočný stromček, ktorý nájdete na obálke.

Rovnako veľmi talentovaná Ivana Molnárová Dubcová zmenila žáner a namiesto temnej fantasy, na akú sme u nej zvyknutí, napísala fantasy s príjemnou dávkou humoru. Mark Brenišin dopĺňa v podstate (až na Pilipiuka) čisto fantasy číslo. Ďalšie dve poviedky sú totiž zo súťaže Stopy Roberta E. Howarda – víťazná, od nám doteraz neznámeho Štepana Lacinu a jedna z troch, ktoré skončili na treťom mieste, od posledného slovenského autora románov o Conanovi Ondreja Trepáča. Druhé miesto Moniky Kandrikovej a ďalšie z tretích miest od Jaroslava Lupečku pripravujeme do nasledujúceho čísla. A ak ste sledovali scifi.skon 4.0 a na ňom besedu o elektronických magazínoch, viete, že už máme plány aj na letnú šestnástku.

Držte nám palce, aby nám to všetko vyšlo. Začiatkom tohto roka som všetkým vo veľkom vypisoval #dobrebude (copyright vtedajší premiér). Fakt je, že počas roka veľmi dobre nebolo. Tak v ten ďalší snáď bude lepšie. Náš časopis a vydavateľstvo Rogerbooks sa k tomu budú snažiť aspoň minimálne pomôcť.

Užite si šťastný a úspešný rok 2022.

Martin Králik,
šéfredaktor a vydavateľ

Andrzej Pilipiuk

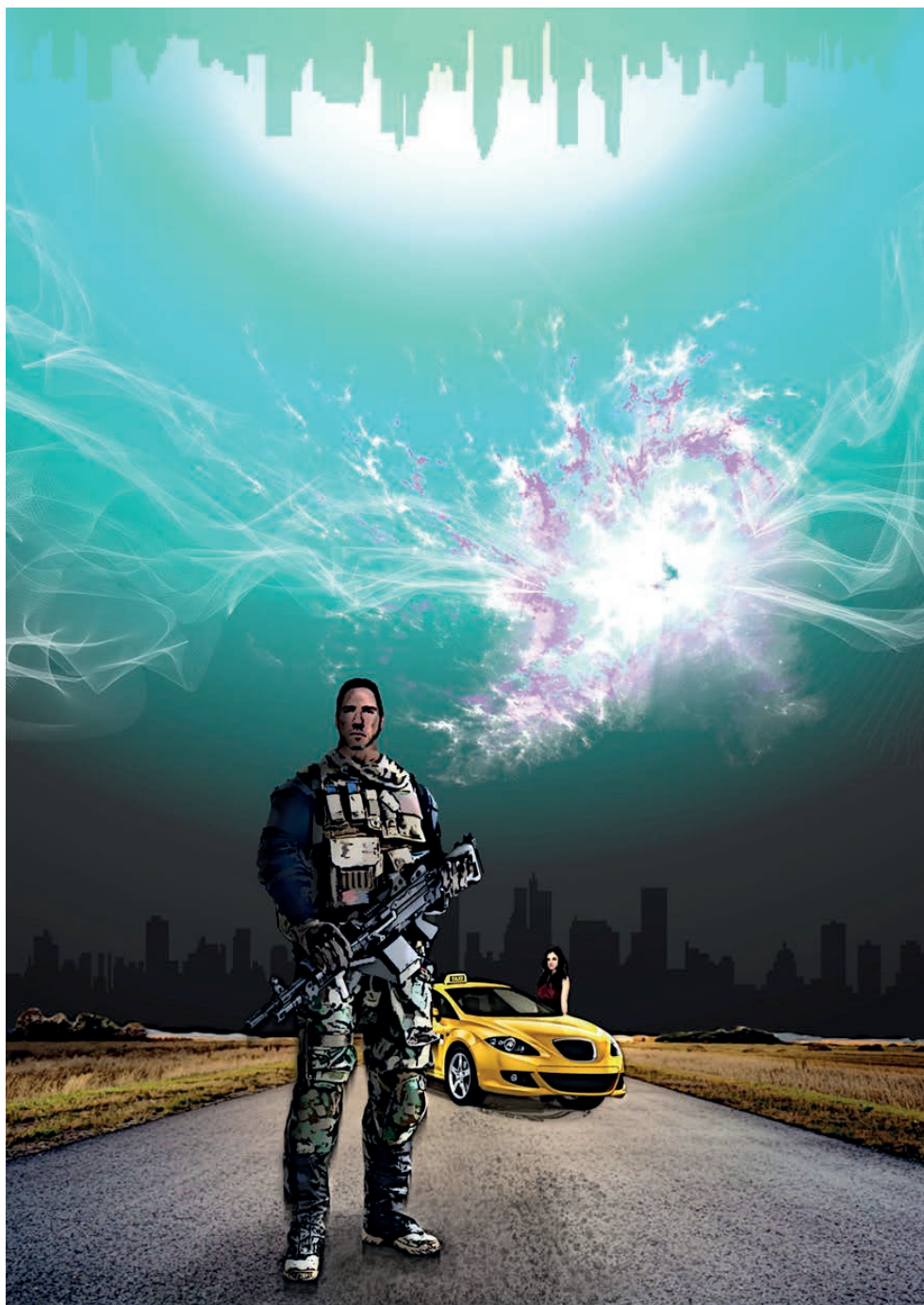
ATÓMOVÁ RULETA

Tri mesiace pred plánovaným odchodom do Lvova ma strýko Hryhor vzal na vojenskú strelnicu. Cestovali sme ďaleko na východ. Manévre s krycím názvom „Hrana“ prebiehali takmer na hranici s Ruskom. Terén nevybrali náhodne. O dva týždne neskôr poslali výsadkové jednotky do Južného Sudánu. Vojenské cvičenie v stepi, husto posiatej vyvýšeninami, malo zjavne vojakov pripraviť na útrapy, ktoré zakúsia v savane a horách.

Stáli sme na plošine štyridsaťmetrovej pozorovacej veže a sledovali priebeh simulovaného útoku. Niekoľko desiatok poľských tankov sa rútilo vpred. Občas zaznel výstrel a zničil cvičný cieľ. Okolo tankov sa mihali ukrajinské terénne autá. Rýchle a obratné, bez námahy liezli na strmé svahy kopcov. Na nich umiestnené odpaľovacie rampy raketových striel mali prinajmenšom rovnaký ničivý účinok ako ťažké delá tankov. Zo desať-dvadsať dôstojníkov sledovalo operáciu s kamennými tvármi. No cítil som, že naše úspechy ich nesmierne tešia.

Generál Michalski stál vedľa, sťažka sa opieral o palicu.

„Vyvinuli ste naozaj veľmi zaujímavý typ zbrane, generál Pavluk,“ ozval sa napokon. „Dostrel sotva o polovicu menší, zato však pohyblivosť

ilustrácia: Zuzana LaKiRi Droppová

neporovnateľná. Ale nepriestrelné sklá a azbestová sieťka na karosérii nestačia... Pancier nenahradia.“

„Isteže, priamo v boji ich možno ľahšie zlikvidovať, lenže,“ strýko bránil svoje argumenty, „na výrobu tisícky tankov potrebujete niekoľko desiatok tisíc ton ocele. Okrem toho sú nevyhnutné zbrojárske podniky, infraštruktúra, a najmä mnoho času. No my karosérie odlievame v ktorejkoľvek továrni. Na výrobu desiatich-dvadsiatich kusov za hodinu nám postačí ľubovoľná odlievacia forma. Sú nepriestrelné, aj keď priamy zásah pancierovou pästou nevydržia. Sú nehorľavé. Ľahučké, odolné. No a pohonné hmoty. Vaše tanky Kmicic a Husár, aj po inštalácii najmodernejších motorov, fungujúcich na princípoch zotrvačného spaľovania, sformulovaných Rychnovským, spotrebujú na sto kilometrov štyridsať litrov nafty. Naše tereňáky sotva osem. Navyše, odpaľovacie rampy sa v prípade potreby dajú pripevniť na akékoľvek civilné motorové vozidlá. Takže keby aj na nás niekto zaútočil s dvadsiatimi tisícmi tankov, môžeme reagovať okamžite a poslať do boja pol milióna bojových vozidiel, zmontovaných v danom momente napríklad z obyčajných taxíkov... Nuž a keď už budeme mať toľko odpaľovacích rámp a zásoby streľiva,“ uvedomil si že sa trocha príliš rozbehol.

„Taxíky nemajú pancier a nie sú nehorľavé,“ poznamenal Poliak.

„Preto sme vytvorili aj špeciálne ľahké panciere, ktoré sa dajú natiahnúť na karosérie. Zásah obyčajného ťažkého guľometu vydržia. Pravdaže, pancierové päste sú aj v tomto prípade problémom. No spoliehame sa na početnú prevahu. Ako vraví príslovie: Jednou ranou nezabiješ všetky muchy.“

Michalski mlčal. Vedel som, že číslo, spomenuté strýkom akoby mimovoľne, je pomerne presné. Poľsko malo vyše 40 000 tankov, polovicu z nich rozmiestnených po svete...

„Som rád, generál, že sme spojenci,“ riekol Michalski napokon. „Hoci ste, takmer pred našimi očami, bez nášho vedomia, vytvorili zaujímavú útočnú zbraň.“

„Spojenectvo nevyklučuje zabezpečovanie vlastných záležitostí.“

Šiestym zmyslom som vycítil, že generáli práve začali novú hru.

„A kam vlastne, v mene ochrany ukrajinských záujmov, chcete poslať

tie vaše taxíky?“ zaujímal sa poľský generál.

„Napríklad do Turecka. Alebo na Krym. Máme s nimi spory ešte z tridsiateho deviateho... No najprv ich vyskúšame v teréne, v bojových podmienkach. Tam, kam ste sa rozhodli, že nás pošlete...“

Strýko sa usmial, ale Michalski zostal vážne zamyslený. Možno v duchu odhadoval pomer síl a uvažoval, či sa po päťdesiatich rokoch vynútených spojenectiev neocitneme napokon na opačných stranách bojiska.

Úradníci boli dvaja: civil v značkovom poľskom obleku a vojak s hodnosťou kapitána. Za oknami visela sparná augustová horúčava. Kyjev driemal. Všetko živé sa ukrylo, aby prečkalo najteplejšiu časť dňa. Oblohou plávali biele obláčiky. Stolička bola pohodlná, no aj tak som sedel ako na trní. Vojak zamyslene študoval 27 príloh, ktoré som musel odovzdať spolu so žiadosťou. Konečne položil posledný papier. Zložil si okuliare a unavene na mňa pozrel.

„Prečo chceš vlastne študovať v Ľvove?“

„Pochádza odtiaľ moja rodina,“ vysvetlil som. „Starí rodičia na smrteľnej posteli...“

Civil si utrel pot na čele.

„Tarnopoľská dohoda vám teoreticky umožňuje usadiť sa v ľubovoľnej lokalite Poľskej republiky,“ povedal, „no stanislavovské a ľvovské vojvodstvo tvoria špecifický región. Usilujeme sa tam udržiavať etnickú rovnováhu, preto s nepokojom sledujeme...“ vetu prerušil v polovici zívnutím.

„Po poľsky hovoríš dobre,“ poznamenal dôstojník. „Ale aj tak si Ukrajinec.“

„Mám šestnástinu poľskej krvi,“ pochválil som sa. „A napokon, nemám v úmysle usadiť sa vo Ľvove natrvalo. Absolvujem lýceum a vrátim sa doštudovať do Kyjeva.“

„To hovoríte všetci,“ zahundral.

„A v tom práve spočíva problém,“ povzdychol si chlapík v obleku. „Prokopiukov manifest si čítal?“

„Ten o mierovom dobývaní vašich východných hraničných území rastom počtu ukrajinských usadlíkov v týchto oblastiach?“

Prikývol.

„Samozrejme, viem, čo sa v ňom píše. V našej tlači sa o ňom veľa diskutovalo. Lenže ja sa nechystám usadiť v Ľvove natrvalo. Získal som štipendium Poľského fondu a chcem ho využiť.“

„Súhlasí,“ potvrdil kapitán, pričom sa znova prehŕňal v dokumentoch. „No iste chápeš, že keď tam umiestniš bombu, za to, že sme ti vydali povolenie na pobyt, budeme zodpovední my.“

„Vyzerám ako terorista?“ ohradil som sa.

„Nikto z vás nevyzerá,“ zašomral civil. „A potom zrazu v noci ktosi po múroch maľuje nápisy typu – Poliak, za San zober vak! – alebo vezme snajpera a... Napokon... ehm... ten tvoj podarený strýčko, Hryhor Pavluk, nám naposledy poriadne podkúril.“

„Pokiaľ viem, bojuje o rozšírenie autonómie. Legálnymi metódami,“ odvetil som opatrne.

„A veď ja ho ani takmer nepoznám,“ klamal som.

Úradník uchoпил moju žiadosť a pozrel mi do očí. Vyrzdržal som jeho pohľad. Pritisol pečiatku a posunul dokument kolegovi. Ten pridal svoju.

Potom začal deklamovať úradnú formulu: „V priebehu nasledujúcich troch rokov máme právo sledovať ťa a kontrolovať ti poštu. Povolenie na pobyt môže byť zrušené v ľubovoľnom okamihu bežným administratívnym rozhodnutím. Ak niečo vyvedieš, potrestajú ťa v súlade s naším trestným zákonníkom. Po troch rokoch bezúhonného správania sa môžeš požiadať o udelenie práva na trvalý pobyt.“

„O tri roky skončím školu a vrátim sa domov,“ namietol som.

Povzdychli si. Sťažka. Obaja. Naraz. Ako na povel.

* * *

Sámum sa prihnal nečakane. Nad slnkom rozpálenými skalami náhornej plošiny Negev sa zjavil čierny oblak. Poryvy piesku zasýpali predné sklá čajky. Pološero hustlo každým okamihom.

„Pokračovať ďalej do tábora nemá zmysel,“ povedal generál Michalski, pričom sa usiloval zrakom preniknúť cez víriace mračná prachu. „Cestou sa stratíme v púšti. Máme tu blízko nejaký úkryt?“

Dôstojník a šofér sklonili hlavy nad mapu.

„Štyri kilometre odtiaľto sa nachádza vhodné miesto,“ ozval sa napokon pobočník.

„Podme.“

Zapol rádio a poskytol informáciu ostatným vozidlám. Neveľký konvoj zrýchlil, asi po pätnástich minútach napredovania takmer naslepo zastal pod skalným previsom. Pätnásť ukrajinských výsadkárov vyskočilo z obrneného transportéru a dôkladne obhliadlo okolie.

„Vyše mesiaca tu nikto nebol,“ hlásil ich veliteľ.

Generál, opierajúc sa o palicu, vystúpil z auta. V jaskyni piesok vo vzduchu víril len sotva znateľne. V kúte pod stenou ležal zodratý spacák a niekoľko pušiek Lvovského výsadkového. Vyššie nad ním ktosi namaľoval židovskú hviezdu.

Ženista práve skúmal lôžko.

„Všetko v poriadku,“ hlásil.

Michalski podišiel k stene. Veľmi sa mu chcelo vziať trocha antikorózneho laku a prимаľovať k hviezde šibenicu, no neprichádzalo to do úvahy. Chytať židovských teroristov z Mosadu je niečo iné ako sa otvorene chváliť antisemitizmom.

Povzdychol si a zahliadol smerom do úžľabiny. Zbytočne. Dvaja vojaci práve inštalovali detektory infračerveného žiarenia. Neprekvapí ich tu nikto.

„Prvý oddiel, stráž do druhej v noci,“ prikázal. „Druhý oddiel výmena, do šiestej ráno.“

Zasalutovali. Ktosi rozložil skladacie kreslo. Generál sa s úľavou usmial. Sadol si, palicu položil na dosah ruky. Vojaci šikovne a rýchlo postavili tábor. Michalski vytiahol z aktovky notebook, zapol ho a pripojil sa na Sieť. Stiahol si aktuálne správy z informačného servisu generálneho štábu. Uprene sa zadíval na obrazovku. Neveril vlastným očiam.

„Ako to?“ zašepkal prekvapene. „To predsa nie je možné!“